

NÁŘEK MRTVÉ LANĚ

V televizi hlásili občasné sněhové přeháňky, upozorňovali na horší viditelnost a možnost sněhových jazyků. To se splnilo vrchovatě, ale mohli to oznámit trochu důrazněji. Mohli třeba místo občasné přeháňky říct „vánice jako prase“ a horší viditelnost nazvat „neuvíďte ani hovno“. Potom bych to třeba vzal na vědomí a připravil se na to.

Pohybovali jsme se, tuším, asi dvacet kilometrů od Olomouce. Tuším. Ono se to dost špatně odhaduje, když se člověk soustředí na to, aby nesjel ze silnice do škarpy a nevjel náhodou do protisměru. I když proti nám už asi půl hodiny nic nejelo. Koneckonců to nebylo až tak překvapivé, když si člověk uvědomil, jaké bylo počasí. Co se musí stát tak děsně důležitého, aby to obyčejného člověka o vlastní dovolené donutilo schovat křížovky, doplnit do auta tekutiny a vyrazit někam do neznáma?

Stačí jeden telefonát od tchyně. Stačí, aby jí bylo smutno, a její dcera zburcuje manžela, nechají psa psem a vrhnou se vstříc nejhorší sněhové bouři za posledních dvacet let. Bůh jim pomáhej. Snažil jsem se to zastavit, dokud to šlo, to přísahám. Vytáhl jsem všechny logické i nelogické argumenty, které mi za těch patnáct minut, co se připravovala na cestu, přišly na mysl. Tak především jsem se snažil uklidnit její rozbušené srdce. Pomalu jsem jí říkal, že její maminka neumírá, pouze ji přepadl nějaký splín a to je záležitost jednoho večera, a když mne poslechne a dá si do čaje před spaním trošku rumu, možná i záležitost jedné hodiny. Nic, co by nevyřešilo pár povzbudivých slov po telefonu.

„Tvoji matce není pět, už nevěří na bubáky, Alí.“

„Ona nemá strach, je smutná.“

„To je normální, je sama. Ale sama bude i zítra.“ Zastavil jsem jí ruku, kterou si s obdivuhodnou pravidelností ládovala do kabelky potřebné věci z poličky v koupelně, a ona mi ji vytrhla.

„Dneska sama nebude.“

„Měla by si na to zvyknout.“

„Ne, dokud jsem tu já.“

„Prokristapána je odsud dvě stě kilometrů daleko, Alice.“ Ukázal jsem rukou k oknu. „Vidíš, co je venku? Ona určitě nechce, aby se nám něco stalo.“ Vyšel jsem z koupelny a kouknul na keramické hodiny nad mikrovlnnou troubou. „Je půl sedmý,“ zvýšil jsem hlas, aby mne slyšela. „Budeme muset jet krokem, takže tam, předpokládám, budeme někdy před půlnocí. Můžeš mi říct, jakej má tohle smysl?“

Vyšla ven a zapínala si jednou rukou napěchovanou kabelku. Nepochyboval jsem o tom, že minimálně polovina z toho všeho jsou prášky na uklidnění. „Když řeknu, že nevím, tak si poklepeš na čelo. Když řeknu, že prostě chci být s mámou, když jí je do breku, tak asi taky. Takže nevím, co ti mám říct. Možná bude nejlepší, když si na to odpovíš sám.“

„Tohle nemusím dělat.“

Překvapeně se na mě podívala. „To nemyslíš vážně, že ne?“

„Absolutně,“ odpověděl jsem, i když jsem věděl, že to udělám.

„To teď nebudeme vytahovat. Já tě teď potřebuju, přece nechceš, abych jela sama. Přece nechceš, abych těsně před rozvodem zrušila tvoje krásný nový auto? Nebo jo?“

„Ježiši!“

Přiblížila se ke mně na vzdálenost pár centimetrů a já ucítil jemnou ovocnou vůni, která se jí drala ze všech záhybů. Tohle byl její obrovský klad, kvůli kterému jsem se do ní tehdy před jedenácti lety zamiloval. Byla dáma se vším všudy a za jakýchkoli okolností. A její okolí to poznalo.

Už tehdy na škole uměla manipulovat s davy. Ne s jednotlivci, ale s davy. Co chtěla Alice, to chtěla celá třída, i když ani vlastně nevěděla proč. Když jsem po těch letech jednou přemýšlel, na co jsem ji vlastně sbalil, napadlo mě, že možná ona sbalila mne. Že byla jen natolik solidní a nechala mne si myslet, že to já byl stvořitel našeho vztahu a budoucího společného života.

Několikrát mi během života dokázala, že je to jen žena, slabé stvoření, ale to byly tak pomíjivé okamžiky, že kdybyste chtěli, abych vám teď jeden jediný uvedl jako příklad, nevypotil bych zhola nic. Ale situací, kdy ovládla atmosféru a dokázala proklouznout sirupově hustým ovzduším jako střenka nože, těch bylo jako máku. Dokázala si přivlastňovat věci i lidi, ale dělala to s tak decentním šarmem, že jste si mysleli, že to ona je na obojku a vy na konci vodítka. A pokud jste za nějaký čas odhalili pravdu, nebo jste si to aspoň mysleli, vybruslila z toho s takovou grácií jako nejzkušenější politik.

Hleděl jsem jí do očí a na nalíčené řasy. Jemně je sklopila a podívala se na mé napůl zapnuté kalhoty.

„Když budeš za deset minut připravenej k odjezdu, Radime, tak já nakrmím zatím Broka a potom bude odměna.“ Přejela ukazováčkem přes knoflíky na kalhotách a potom dolů na stehno.

Nevěřičně jsem se na ni podíval „Ty mě uplácíš?“

„Přesně.“

„Sexem.“

„Jinou páku na tebe nemám.“

„Ještě před dvěma dny jsi říkala, jak se ti hnuším.“

„To jsem mluvila o povaze.“

Pokýval jsem hlavou. „To je potom jiná. Citlivost ti nikdy nescházela.“

Zajela mi rukou do rozkroku a mně se vybavily školní roky, když mne tajně provokovala pod lavicí, zatímco já jsem pečlivě z tabule opisoval nenáviděné derivace.

„Deset minut?“ zopakoval jsem po ní.

„Deset minut.“

„Než odjedeme, bude odměna?“ Připadal jsem si jako slaboch, ale doba strávená zařizováním rozvodu mne stála dost sil a času, toho především, takže se mi jaksí nevybavovalo, kdy jsem naposledy s někým spal. Alice už to nebyla rok, to byl holý fakt. Takže před třemi měsíci jedna slečna z fitness centra. Ani si nepamatuji její jméno.

„Jak jsem řekla.“

„Jsi upravená, oblečená, zlato. Přece se nebudeš znova svlíkat.“

Poklekla a rty se mi dotkla kalhot v místě, kde se mi to začalo povážlivě boulit. „Kdo tu mluvil o svlíkání? Já jen řekla, že bude odměna.“

Bleskově jsem se oblíkl, vyběhl ven a zkontroloval auto. V těchhle plískanicích většinou nevyjždím, mám ho zagarážované. Projel jsem gumy a světla, pro jistotu se podíval, jestli mám vzadu lano a za tu dobu jsem stihl docela solidně zasněžit. Odhazoval jsem si sníh z vlasů a kouknul jsem za sebe na barák. Střecha byla zavalena půlmetrovou vrstvou sněhu, stejné to bylo i u garáže. Ke dřevu v kůlně se budu muset zítra proházet, takže mne čeká pekelný den. Vítr mi fičel do obličeje a já si říkal „pane bože, stojí mi tohle všechno za tu trochu slasti?“

Stálo to za to.

Takže teď jsme byli nějakých dvacet kilometrů od Olomouce. Bylo skoro čtvrt na devět a já měl zlé tušení, že ten příjezd před půlnocí byl hodně střízlivý odhad. Hodlal jsem

jet tak rychle, jak mi to počasí a vozovka umožní a nakonec z toho vylezl takový rychlostní hybrid mezi čtyřicítkou a padesátkou, místy zmutovaný do třicítky. Ale jak jsem si mohl všimnout na vozech, které občas projely kolem nás, nikdo to zrovna nepálil, protože ani na zimních pneumatikách nebyl návod, jak se dostat zdravě domů, o garanci ani nemluvě.

Stěrače prakticky jely v kuse, odpočinuly si jen ve chvíli, kdy jsem musel zastavit na kraji cesty, abych odklidil spadlou větev, která nebezpečně blokovala cestu. V tu chvíli jsem docela litoval, že jsem nebyl pečlivější a nekontroloval, jestli mám v kufru rukavice. Byla pekelná zima, větev byla částečně přimrzlá k zemi a obalená zledovatělým sněhem, takže jsem si pořádně zanadával a pak ji dostal do příkopu a hodil ji za značku, která nám ukazovala, že se pohybujeme na dé dvanáctce. Značně neupravené dé dvanáctce.

Teď jsem byl ale v suchu a ucucával z kelímku čaj, který Alice stihla připravit. Očima jsem neustále sledoval silnici a nohu jsem měl připravenou na brzdu. I když jsem nepochyboval o tom, že když se něco stane a já to neuhlídám, pokud auto dostane smyk, nožní pedál bude to poslední, na co budu šlapat. Ale byl to zvyk.

Než jsme vyrazili, zavolala Alice ještě jednou matce a ujistila ji, že jsme už skoro na cestě k ní. Já si mezitím zapínal kalhoty po odměně a pochopil jsem z jejího výrazu, že jí má tchyně říká něco, co jí není dvakrát po chuti. A jak jsem po chvíli zjistil, chtěla každou hodinu volat. Takže měla strach, jak jsem předpokládal. Já strach vyloženě neměl, ale lehkou srdečnost mi taky nebylo.

První telefonát jsme si odbyli před pár minutami.

„Ahoj mami, máme za sebou asi osmnáct kilometrů, je hrozná čina. Radím tvrdí, že to asi do dvanácti nestihneme, ale já bych s tím ještě počkala. Nikdo neříká, že to nepřejde, no ne? A kousek dál můžou být silnice v mnohem lepším stavu.“

Koukal jsem před sebe do bíločerné tmy prosvětlované dvěma reflektory a nevesele o tom pochyboval. Nepotkali jsme ani jedny silničáře, podle mne mají problémy s hlavními tahy ve městech. A těm my se vyhneme, jestli chceme dorazit co nejdřív.

„To se ještě uvidí. Neboj, jede opatrně, vždycky jezdí opatrně. Jo, mám je pro tebe. Skoro plnou lahvičku Avenamaxu, Nervamin a Stimaral, ale vsadím se, že až k tobě přijedeme, nebudeš to vůbec potřebovat. Ale prosím tě, to vůbec neříkej. Máš tam – jo, přesně. To nevádí, že jsou to jen zbytky, něco jíst musíš. Vždycky tam máš nahoře nějaký těstoviny, udělej si je k tomu... já vím, kolik je hodin, ale to s tím teď nemá nic společného. Stejně na nás budeš čekat, tak vytrávíš. Prostě si to udělej. Já ti zavolám zase za hodinku. Kolik máš kreditu? Jasně, tak nic. Hele, kdybysme se náhodou neozvali, tak kvůli tomu, že není signál, tak nikomu nevolej. Dojedeme v pořádku a určitě ti ještě zavolám. On signál bude. Jasně, taky tě mám ráda. Pa.“

Zaklapla telefon, sebrala ze zadní sedačky kabelku a schovala ho dovnitř. Potom chvíli seděla s rukou pod bradou a koukala okýnkem ven, jak nám pomalu a bezútěšně utíká cesta. Dopila z kelímku čaj, který jsem tam nechal, a pronesla do ticha:

„Kdo by čekal, že to bude venku tak strašný?“

Na vteřinku jsem k ní otočil hlavu. „Já se nechci hádat.“

Překvapeně povytáhla obočí. „Já přece taky ne.“

„Ale chceš.“

„Ale prosím tě...“

„Poznám to na tobě, Alí. Strávil jsem s tebou v jednom domě přes deset let. I náš pes pozná, když se chceš hádat. Řekneš něco, co mě dozajista vytočí, něco nelogického, nebo logického jen pro tebe, abych na to nějak blbě zareagoval.“

„Jsi paranoidní.“

„Já se vážně nechci hádat.“

„Já jen řekla 'kdo by čekal, že to bude venku tak hrozný?'“

„Řekla jsi 'strašný'.“

„Nechytej mě laskavě za slovíčka,“ zvýšila okamžitě hlas.

„Vidíš,“ pousmál jsem se, kouknul na ni a zpět na neuježděnou cestu, „chceš se hádat. Uleví se ti potom? Dobrá – tak co na to mám říct? Já, já to čekal, protože jsem to říkal vkuse zhruba hodinu. A taky v předpovědi to bylo. Už týden. Nekoukáš na předpověď počasí, miláčku? Když vyrazíš na delší cestu za polární kruh, tak by měla. Mluvili sice o přeháňkách, ale tomu se nedá věřit. Na německém kanálu varovali před sněhovou bouří, která se přizpůsobila od severozápadu. To je docela psina, ne? Být týden před vánoci venku ve sněhové bouři. Chceš se hádat? Já ne, ale když to tobě pomůže, a když při tom nesjedeme z cesty a nezabijeme se, já to pro tebe udělám. Tys ho mě vykourila, myslím, že je fér na oplátku poskytnout tobě to, co máš nejraději. Za odměnu za to, že jsem tady teď s tebou a můžu se radovat z letošní sněhové nadílky. Tak co říkáš?“

Otočila zase hlavu směrem ven a počítala vločky. Nebo to tak aspoň vypadalo.

„Odpověz mi prosím na dvě otázky, Alí. Jen dvě jednoduché otázky. Když už za tvou matkou jedeme, vzala jsi jí dárky? Protože já už za ní znova nepojedu, ne v tomhle. Vybrala sis to, zlato. Za pár dní to bude moje bývalá tchyně a já se nehodlám přetrhnout, abych s ní udržoval ty nejlepší vztahy. Který stejně nikdy nebyly, to si můžeme přiznat. Tak vzala jsi je? Já bych tipoval, že ne. Nic tu nevidím. Nevidím přehoz, nevidím kávovar. Zůstalo to všechno doma, vidíš?“

Přikývla a dál se soustředila na vánici, která byla všude kolem nás. Zahlídl jsem po obou stranách silnice světla. Takže právě míjíme Prostějov. Došlo mi, že někde za ním budeme odbočovat na silnici, kterou si obvykle v létě vychutnávám, protože vede krásnou přírodou. Ale teď o vychutnávání nemůže být řeč. Silničáři nejsou tady, tam nebudou na sto procent. Fantazie...

„Myslel jsem si to,“ přikývl jsem bez úsměvu. Neměl jsem pocit zadostiučinění, jen částečného znechucení. „A druhá věc – nakrmila jsi Broka? Než si rozmyslíš, co řekneš, tak chci podotknout, že jsem koukal do misky těsně před tím, než jsme odjeli a bylo tam pusto prázdno. Nechce se mi věřit, že by to všechno snědl, většinou si to dává po troškách. Tak co? Budeme u tvé maminky do zítřka, domů dorazíme někdy kolem poledne, pokud vůbec. Nemůže být tak dlouho bez žrádla.“

mlčela.

„Dobrá, nakrmil jsem ho já. Věděl jsem, že na to zapomeněš. Víš, před dávnými a dávnými časy mi tvoje líčení imponovalo, protože jsem věděl, že je to částečně i kvůli mně. Aspoň jsem doufal, že je to kvůli mně. Ale ty doby jsou pryč. Jedinej, kdo ti mohl ohodnotit tvoji obdivuhodnou vrstvu make-upu, byla ta větev, co jsem odklízěl. A mám dojem, že by to zvládla líp než já.“ Trochu jsem zvolnil. „Zanedbáváš okolní svět, lásko-“

Otočila se na mne a zvedla prst. „Neříkej mi tak, laskavě.“

„Promiň, Alí, je to zvyk. Ale to s tím zanedbáváním je pravda. Už minimálně rok věnuješ veškerý čas sobě. A matce. To je sice pěkný, ale nelepší to dojem lidí, kteří vidí, jak se měníš. Den ode dne. A já jsem jeden z nich. Já to mám pěkně na podnose. Někdo má na tebe špatnej vliv. Je to ten pojišťovák?“

„Do toho ti nic není.“

„Ne, asi ne.“

Znovu jí poklesla hlava. Chtěl jsem ještě něco dodat, ale pak jsem si to rozmyslel. Snažil jsem se vybavovat si v hlavě ty nejhezčí chvílky, které jsme spolu v poslední době zažili, ale pořád mne napadal jen ten orální sex, což bylo trochu k smíchu. Tak jsem toho raději nechal a soustředil se na cestu, abych neminul odbočku.

To se našťěstí nestalo, odbočili jsme po pěti minutách správně. Na palubní desce jsem přešel očima po digitálním ukazateli času. Sedm hodin, devatenáct minut. Ideální čas na večerní čaj, dát si nohy na polstrovanou kostku a najít si v televizi ty zprávy, které mne nejvíce zajímají.

Nechal jsem si zajít chuť.

Silnice před námi byla možná dost široká v období sucha, ale dnes to vypadalo, že by tu vedle sebe neprojely dva golfové vozíky. Potkali jsme jedno auto pět minut poté, co jsem odbočil. Byla to neskutečně zasviněná Fabia a postarší plešatý člověk za volantem byl nalepený na předním skle a očima na stopkách sledoval silnici před sebou. Když mne míjel, všiml jsem si na zadním sedadle pospávajícího chlapce, tělo měl zabalené v barevné dece a na tváři nepatrný úsměv.

Potom už jsem se raději soustředil na cestu. Projížděli jsme kolem zamrzlého jezera, na němž byly bruslemi vykresleny osmičky. Jak jsem si pamatoval, tahle silnice se kroutí ještě dalších pětadvacet kilometrů, než projedeme Kojetínem a mineme Kroměříž. Po cestě nás čeká spousta sněhu, rozježděného sněhu a čerstvého sněhu. Zima jaksepatrií.

Měl jsem chuť nadávat.

Asi deset kilometrů za Kroměříží jsme narazili na přejetou srnu. Nejdříve mne napadlo, že ji naložím, jenže pak jsem probral všechna pro a proti a rozmyslel si to. Sice by se mi krásně vešla do kufru, jenže u tchyně ji nebylo kde složit, měla jen malý mrazák, a zpáteční cestu už by maso nemuselo vydržet.

Tak jsem ji jen odtáhl ze silnice, aby nepřekážela. Z boku jsem jí vytáhl promáčklý kus plechové poznávací značky, protože mi to přišlo trošku nedůstojné, a strčil ho opatrně do kapsy kabátu, abych se neporezal. Ve tmě jsem na něj neviděl, ale třeba by z toho zbytku šlo poznat, jakému autu patřila. Měla rozdrčené obě zadní končetiny, někdo jí je musel přejet, a ošklivě pomlácenou hlavu. To bylo určitě ze srážky. Vzal jsem ji za zadní a pomalými pohyby ji stáhl ze silnice, jako předtím větev. Lehce sklouzla z mírné stráně do zasněženého pole, jednou se líně převrátila a zůstala ležet. Rozdrčené nohy jí koukaly do vzduchu jako pařáty čarodějnice. Smutný pohled.

Vrátil jsem se do auta, otřel si promrzlé a špinavé ruce do hadru v přihrádce a poprosil Alici, aby mi nalila trochu čaje.

„To budeš odklízet každý smetí?“ okomentovala to a podala mi plastový kelímeček s kouřícím nápojem.

„To jsem ji tam měl nechat?“

„Já zapomněla, že jsi samaritán.“

„Byl jsem jedenáct let, tak s tím teď nepřestanu.“

Nastaroval jsem a zařadil.

„Mohlo tě něco přejet.“

„To by tu něco muselo jezdit.“

„Bereš všechno na lehkou váhu.“

Pomaloučku jsem se rozjel a objel krvavý flek na silnici. „Proto sis mě vzala, Alí.“ Na tvář se mi vkradl potutelný úsměv, ale má partnerka si toho nevšimla. „A proto se se mnou rozvádíš,“ dodal jsem.

Najednou jí padla hlava na mé rameno, až jsem sebou trochu cuknul. Její kudrnaté vlasy mi zajely za triko, pošimraly kůži a pak se mi ustálily na krku. Riskl jsem jízdou s jednou rukou a tou druhou jí pohladil paži, která volně visela podél těla. Otočil jsem lehce hlavu a políbil ji na čelo. Neusmála se, ale ani mi to nezakázala a to bylo to hlavní.

„Dojedeme v pořádku, Alí, neboj.“

„Já vím.“

„Tak si nedělej starosti.“

„Jen mám hlavu v pejru z toho rozvodu.“

„To jsme dva.“

Chytla mne za ruku, kterou jsem jí hladil pravou paží, a protkala prsty do mých. „Kdybych u tebe nemusela bydlet, bylo by všechno mnohem jednodušší. Doufám, že mi rozumíš. Jenže takhle si pořád člověk v hlavě vybavuje to hezký. Ženský v práci pořád říkájí ‘přece jsi ho kvůli něčemu musela milovat’ a já vyjmenuji minimálně deset důvodů, který za mojí láskou stály... a nechtěj prosím, abych ti je tady říkala. Jenže nevěra je pro mě neomluvitelná a s přehledem všechny ty klady smázne. To jsi věděl už na začátku. Vždycky, když máme slabou chvíli, mám pocit, že mě chceš přemlouvat, abych ten rozvod vzala zpátky.“

„Hm.“

„Jenže ty to nikdy neuděláš.“

„Neudělám,“ souhlasil jsem. Sundal jsem ruku z jejího ramene a přiložil ji na volant, protože cesta se zde zhoršila. Byly tu panely a na nich zledovatělý sníh a já měl co dělat, abych auto udržel rovně. Ale ona hlavu nechala položenou.

„Proč?“

„Protože kvůli mně se rozvádíme.“

„To není odpověď, Radime.“

„Ale je. Udělal bych to znovu. Vím to.“

„To nemůžeš vědět.“

„Jsem slaboch.“

„Ale prosím tě.“

„To víš, že jsem.“

„Já tě jako slabocha nezažila.“

Pohládl jsem ji po stehně. „Nedávala jsi při vyučování pozor. Jsem slaboch, a pořádnej. Dělaš moc dobře, že se se mnou rozvádíš, protože já bych ti ublížil znova a pak nejspíš znova. Jsem stroj na ubližování. Brok by ti mohl vyprávět. Šlápl jsem mu na packu tolikrát, že by s ní mohl obracet palačinky.“

Cítil jsem, že se mi na rameni trochu zatřásla, takže jsem ji aspoň rozesmál. Plusový bod k dobru.

„A když mluvíme o palačinkách, mám docela hlad. Tvoje matka si teď nejspíš dělá špagety, ale my jsme ještě víc než sto kilometrů od ní a po těstovinách ani památky. Navrhuju někde zastavit.“

Narovnala se a já po dlouhé době viděl úsměv, za kterým nebyla uštěpačnost, nebylo pohrdání, nebyla zlovůle. Byl to úsměv, při kterém jsem měl v ruce kovový kroužek velikosti padesátníku, klečel jsem v parku pod jabloní na mechově hebkém koberci a žádal dvaadvacetiletou Alici Rezkovou o ruku.

A ona souhlasila.

Špagety jsme si nedali.

Já na ně moc nejsem, raději vždy zvolím kus masa. Takže můj prst v jídelníčku zakotvil u kuřecího plátku v rozmarýnu s bramborovými placičkami a Alice si vybrala lehký kuřecí salát. Trochu jsem od ní ochutnal a rozhodně to nebyla špatná volba.

Jako místo prozatímního odpočinku jsme si vybrali restauraci na spojnici dvou silnic v jedné menší visce asi třicet kilometrů od Uherského hradiště. Z auta to vypadalo slibně, jako takový pěťihvězdičkový kravín, jmenovalo se to Selský dvůr. Obsluha chodila v kroji. Jedna menší brunetka s obrovským dekoltem a mladý muž s podivnou hučkou na hlavě. Nás

obsluhovala ta slečna a já se zapřísahal, že ani koutkem oka jí nepohlédnu tam, kam by měl koukat jen krejčí. Stálo mne to nemalé úsilí a se střídavými úspěchy se to i dařilo.

Někde mezi druhou a třetí bramborovou placičkou se ozvala melodie z Kill Billa a Alice zvedla telefon.

„Jasně mami, je tu signál. Jinak by ses mi nedovolala. Jsme v restauraci.“

Naznačil jsem jí, že tu melodii neznám a ona potichu zašeptala, že je boží, že si ji přiřadila k matce a zahihňala se.

„Já salát a Radim nějaký kuřecí maso. Hele i špagety jsou dobrý. Udělala sis je? Tak fajn. Já ti je s něčím upravím, až přijedu, ať máš ještě jídlo na zítřka. Kde? No jsme teď nějak mezi Kroměříží a Uherským hradištěm, ani nevím, jak se to tu jmenuje.“ Pokývla na mne tázavě hlavou, ale já pokrčil rameny.

„Já myslím, že bysme to mohli do dvanácti stihnout. Za jak dlouho? Počkej,“ sklopila telefon. „Za jak dlouho budeme v Uherským brodě?“

Vyndal jsem si vidličku z úst a znovu pokrčil rameny. „Já nevím... za hodinku? Hodinku a půl? To záleží na silnici. Taky někde může být nehoda, může to být odkloněný... proč to chce vědět?“

„Protože je hrozně zvědavá,“ usmála se a zvedla telefon. „Tak prý do hodinky a půl. Ale prý to může být někde odkloněný, říká Radim. To znamená, že tak do dvou hodin budeme u tebe. Chceš něco v Brodě koupit? Aha, tak pak nechápu, proč ses ptala... já vím, je ti smutno. Zapni si televizi, určitě něco běží. Ale to víš, že něco dávají, je pátek. Každý pátek něco dávají. Věř mi, projed' programy, něco najdeš. Jo... řeknu mu to.“ Povzdychla si a koukla na mne. Telefon měla stále u ucha. „Máš jet pomalu, Radime.“

„Jedu pomalu, žádnéj strach.“ Kousek rozmarýnového kuřete se mi rozplýval v ústech.

„Nemáš zbytečně riskovat.“

„Neriskuju.“

„Nepředjíždět.“

„Není koho.“

„Ale mami... to neznamená, že když jste to takhle dělali v mládí vy, tak to děláme i my. Já bych to nikdy nedělala, když řídí, rozptylovalo by ho to.“

Povytláhl jsem obočí. Sroloval jsem prsty levé ruky do jakési trubky, přiložil ji k ústům a předvedl orální sex. Alice mne pod stolem kopla, až jsem sykl bolestí, ale ona se usmívala tím svým úsměvem, tak jsem musel chtít nechtě taky.

„Nikdy by mě nenapadlo, že tohle od tebe uslyším... panebože samozřejmě, že nepil!“

Poklepal jsem si mastným prstem na čelo.

„Nikdy před jízdou nepije... má jemně perlivou vodu, i já. Tohle nemám zapotřebí. Takže za hodinu pa.“

A zaklapla telefon.

„Za hodinu a půl,“ upozornil jsem ji, „spíš za dvě. Za hodinu možná budeme někde před Brodem. Když bůh dá. A když nedá, tak v tom budeme někde až po uši.“

Alice dojedla salát a zapila ho dvěma doušky vody. Odskočila si na záchod, a když se vrátila, oznámila mi, že máme hodinku, než se matka znovu ozve.

„Když budeme mít štěstí, nebude signál,“ prohlásila suše.

„Ty ji opravdu miluješ.“

„Ne v deset hodin večer při jídle se svým exmanželem.“

„Skoro exmanželem,“ opravil jsem ji. Okolo nás profrčel ten číšník s tralaláčkem na hlavě, tak jsem ho na zpáteční cestě zastavil a poprosil, jestli by nám mohl vystavit účet. S radostí to udělal a já to s mnohem menší radostí zaplatil, protože už jsem zahlédl z okna, jak venku lítá sníh prakticky vodorovně a dal bych cokoli za to, abych mohl v tomhle lokále strávit zbytek zimy. Jenže realita byla jiná.

Za pět minut už jsme byli opět na cestě.

Asi po čtvrt hodině se situace zhoršila. Sice už tolik nesněžilo, hutné těžké vločky se změnilly na drobné krupky, jenže zesílil vítr a honil tuhle slotu od západu k východu a zase zpátky, v jednu chvíli jsem dokonce na silnici zahlédl malé tornádo, které posléze zmizelo v nedalekém lese.

Dvacet kilometrů před Brodem jsme míjeli dopravní nehodu. Bílá dodávka se tu srazila s bleděmodrým Peguotem a dala mu co proto. I když to vypadalo, že za to mohl řidič Peguta, protože dodávka měla poškozené boční dveře a zdemolovaná byla podstatně méně. Její ničitel měl prakticky odepsaný motor, vysypané přední i všechna boční okýnka a vnitřek vozu byl plný skla a smetí. Tedy alespoň podle toho, co jsem stihl zahlédnout, než nás policista rukou upozornil, abychom pokračovali.

Ani jeden jsme to nekomentovali. Mně to přišlo zbytečné a Alice se nejspíš bála. Je až s podivem, že se na tak málo frekventované silnici ještě v tomhle počasí srazí dvě auta. Bílá barva dodávky tomu určitě nepomohla, ale stejně...

O pár kilometrů dál, mi zatrnulo. Silnice se zde překopávala a veškerá doprava byla odkloněna na vedlejší cestu. To tu rozhodně posledně nebylo. Ne že by to něco změnilo.

Pro jistotu jsem si ještě podřadil a odbočil. Kdybych měl tehdy vypovědět, kdy naposledy jsem potkal míjející auto, lezlo by to ze mne hodně ztěžka. A tady to určitě nevypadalo, že by to byla nejoblíbenější trať místních řidičů. Kdo nemusel, dnes nejezdil a kdo jezdil, nejspíš to tu znal a jel jinudy. Já bohužel takové štěstí neměl. A neměl ho ani řidič, jehož vůz jsme spatřili po nějaké době v zatáčce.

Byl převrácený na boku v příkopě. Světla svítala, ale motor byl vypnutý, nebo sám zhasnul. Byla tma, ale vypadalo to, že barva je zelená, hráškově zelená. Jeden člověk vykukoval z okýnka, tedy spíše jen jeho horní polovina a ani v nejmenším se nehýbal. Během sekundy jsem stál a bral jsem si ze zadní sedačky kabát.

„Kam to jdeš?“ zapištěla nepřírozeným hlasem Alice.

„Kam asi?“

„Nechod' tam.“

„To nemůžeš myslet vážně! Ten chlap může být těžce zraněnej. A co když tam má děti?“

„Mně se to nelíbí.“

„To máš pravdu, mně taky ne.“

Zapnul jsem si poslední knoflík a vyběhl ven. Měl jsem to jen nějakých deset metrů, ale stejně jsem běžel, protože přesně takhle jsem si představoval, že to má při nehodě vypadat. K čertu se sněhem a větrem.

Doběhl jsem k autu a položil jsem opatrně ruku na rameno muže, jehož hlava spočívala čelem dolů na studených dveřích. Mám s ním hýbat? To je otázka do prance. Ale takhle ho na mrazu nechat nemůžu, to mu rovnou můžu zabodnout rampouch do srdce.

Opatrně jsem ho vzal za paži a nadzdvihl levou polovinu trupu, abych se mu mohl podívat na hlavu. Ale on mi to velice usnadnil, protože se sám otočil a mrkl na mne.

V tu samou chvíli mi někdo rozmáznul o hlavu kovový kyj nebo něco podobného a já se svezl do sněhu a obě ruce jsem zabořil do špinavé pokrývky vozovky. Temeno jsem měl v jednom ohni.

„Tomu říkáš rána?“ ozvalo se nade mnou.

„Sorry, dorazím ho.“

Kyj dopadl znovu a opravdu mne dorazil.

Bolest nebylo to nejhorší, co jsem po probuzení cítil. Horší bylo vědomí, že přesně vím, kde jsem a co se stalo. A netuším, co se stane v nejbližších chvílích.

Seděl jsem na sedadle spolujezdce a byl jsem k němu zatraceně pevně přivázán svým vlečným lanem. Ruce jsem měl vzadu, jako žáček základní školy. Nikdo se mi neobtěžoval sundat kabát, takže mi bylo pekelně horko a cítil jsem to hlavně na čele. A na temeni jsem cítil tepot, jak si tam sražená krev probíjela cestu otokem. Nezáviděníhodná situace, vážení.

Byli jsme na cestě, to byla další věc, kterou jsem si uvědomil. Za volantem seděl menší, asi čtyřicetiletý muž s černým kulichem na hlavě a hnědým kožichem na podvyživeném těle. To bylo poznat už podle krku a vystouplých lícnicích kostí. Měl vyplazený jazyk a soustředil se na cestu. Pouze na mne otočil hlavu, zaregistroval, že jsem se probral, a pak se opět věnoval řízení.

Dozadu jsem neviděl, ale museli tam být minimálně dva lidé. Moje žena a ten druhý člověk, ten s pleší. Podle toho mrknutí bych ho poznal kdykoli a kdekoli.

Ze zadu se ozval rachot vysypávaných věcí a potom povzdechnutí.

„Má tu hovno. Samý léky.“

Řidič pokrčil rameny.

„Je tu něco zajímavého, kromě vašeho auta a tý almužny?“ Ta otázka patrně směřovala na mou ženu.

„Já... nevím.“

Ach bože. Hlas měla tak tichý, jak jsem u ní nikdy neslyšel. To mi drásalo srdce. Nejradši bych je oba na místě vykuchal. A doufal jsem, že k tomu ještě budu mít příležitost.

„Já myslím, že víš.“

Hubeňour otevřel přihrádku vedle popelníku, chvílku v ní šátral a vytáhl z ní klíče. „Hele, co jsem našel.“ Hodil je dozadu a tam zacinkaly v rukách druhého muže.

„Od bytu?“

„Jo,“ řekl jsem chraplavě. „Klidně vás tam i odvezeme, když slíbíte, že nám nic neuděláte.“

Dostal jsem ránu do zátylku, až jsem se z toho skoro pozvracel. Kristenanebi už ne!

„Já nikomu nic slibovat nemusím a taky nebudu. Když budu chtít, tak tam pojedu, vy dva se mnou a ještě mi odemknete. Když budu chtít, zprzním tam ve vaší ložnici tvoji starou a ty mi pak ještě pěkně poděkuješ. Když budu chtít, napálím ti kulku přímo doprostřed čela a nechám tvoji ženu, aby na to koukala. A možná jí taky přesvědčím, aby mi poděkovala. Ale nemusím nikomu nic slibovat. Je to jasný?“

„Je,“ řekli jsme oba s Alicí unisono.

„Fajn. Kde bydlíte?“

„V Olomouci,“ odpověděl jsem.

„Nějaká frekventovaná část?“

„Samota.“

„Skvěle. Zatím spolupracujete báječně. Kam jedete.“

„Za rodiči.“ Sice to bylo za rodičem, ale na tom nezáleželo.

„Čekají vás, nebo je to přepadovka?“

„Čekají.“

„Tak to mám pocit, že se vás nedočkají. Ne tuhle noc.“

Alice se rozvzlykala. Bylo mi to líto, bylo mi hrozně, ale nemohl jsem nic dělat. Lano se mi zařezávalo do předloktí a po zádech mi stékal horký pot a máčel mi podolek u košile. Nevím, co bylo horší. Každopádně jsem měl pocit, že jsem v horší situaci, než má drahá polovička. Oba jsme byli sice pěkně v loži, ale moje současná pozice byla o něco horší.

Copak jsem to mohl tušit? Jistěže nemohl. Kdybych měl jen sebemenší tušení, vzal bych nejbližší větev a tu hlavu koukající z auta bych urazil a pak bych jen koukal, jak na mě mrká z vozovky.

„Čím se živíte, he?“

Už jsem ho nehodlal provokovat zbytečnými otázkami. „Já jsem novinář a žena účetní.“

„Takže peníze máte?“

„Řekl bych, že dost na to, aby to uspokojilo dva chlapy středního věku.“

Muž za mnou se rozesmál a ten vedle mne se ušklíbl. Sundal si kulicha a hodil ho za sebe dozadu.

„Dost dobrá odpověď.“

Mlčel jsem.

„Otoč to,“ poklepala ruka zezadu řidičovi na rameno. „Projedeme se do Olomouce.“

Ten jen přikývl a pomalu opsal na kluzké vozovce elipsu. „Mají prej velkej barák.“

„Já nic takovýho neřekl,“ namítl jsem. Zkusil jsem lano trochu roztáhnout, jen nepatrně, aby si ten za mnou ničeho nevšiml, ale tak děsivě to bolelo, že jsem to vzdal

„Jo, ale řekl jsi samota. To znamená barák.“

„To je pravda.“

„A novinář přece nebude mít malej barák,“ pousmál se střízlivě vítězoslavně.

„Tak tenhle má.“

„Já ti radím, ať ho máš velkej!“

„To si ho mám jako vymyslet?“ Už mi začalo docházet, který z těch dvou má mozek, a který jen pytel hadrů.

Na chvíli zavládlo ticho a pak ho přerušil opět řidič.

„Chci si to tam s ní rozdat.“

Alice se rozječela a pak okamžitě ztichla, ten chlap vedle ní jí dal nejspíš ruku přes pusku. Pomalu jsem se otočil k muži, který seděl na místě, na němž jsem ještě před několika málo okamžiky kočíroval naše auto směrem k tchyni a promluvil jsem na něj zřetelně, aby slyšel každé moje slovo.

„Dotkneš se jí teď nebo někdy jindy a já tě zabiju. A zabiju tě tak pomalu, abys měl čas pochopit chybu, kterou jsi udělal.“

Hubeňour zvažněl, ale zezadu se opět ozval smích.

„A jak to chceš udělat, chlape? Máš plán? Podělíš se o něj se mnou?“

„Prostě na ni nesahejte.“

„Jak mě chceš zastavit?“

„Prostě –“

„Co když jí pomuchlám kozičky, hm?“ Alice začala vzlykat a já si málem zlomil vaz, jak jsem se snažil otočit hlavu. Celá sedačka se se mnou třásla a zastavila mne až rána do tváře, kam mne udeřil ten plešoun. Bylo mi jasné, že teď a tady nic nezvládnou. V jednu chvíli mi mihla hlavou představa, jak sedím na krajnici, ruce a nohy mám svázané a koukám na dva chlapy, jak mi na dvou různých místech znásilňují mou ženu. Ale hned jsem to zaplašil.

„Prosím, nechte ji být.“

Alice potichu vykřikla a pak jsem zaslechl něco, co znělo jako *bože ne*, hned nato se ozval mlaskavý zvuk a docela hlasitá nadávka.

„Tak ty budeš kousat?!“

Ano, kousej je, Alí, ukousni jim všechno, co ti přijde do zubů, klidně jim ukousni i ptáky, když to bude potřeba, rozkousej je do krve, miláčku. Kousni ho do krku, tepnu najdeš snadno, je krásně vidět, prokousni ji a klidně mě zmáčeje jeho horkou krví.

Byl slyšet krátký souboj, oba trochu hekali a pak to rázem ustalo.

„Hele, o tohle by neměl nikdo přijít.“ Ucítil jsem odzadu kopnutí do sedačky.
„Kamarád ti to bude vyprávět z první ruky. Jako kdyby daboval cizí film.“

„Neblázni, musím dávat pozor na cestu,“ ozval se okamžitě řidič.

„To nějak zvládneš.“

„No to teda nezvládnou. Nevidíš, co je venku? Nemůžu koukat dozadu.“

„Ale můžeš.“

„To teda nemůžu, nechci se zabít.“

„Hm.“

„Co hm?“

V jednom kratinkém okamžiku se ozvala rána, hlava mu cukla dopředu a z čela mu vyrazila sprška krve, která potřísnila zevnitř přední sklo. Potom hlava dopadla na volant, auto se začalo nebezpečně stáčet doleva a Alice se rozječela takovým způsobem, že jsem myslel, že mi praskne hlava. Trošku ironická myšlenka...

Vedle mne se objevily dvě ruce a potom i hlava toho člověka, který za mnou obtěžoval mou ženu, a celá tahle nenáviděná busta sáhla na volant a strhla ho zpět na správnou stranu. Potom dal jednu ruku někam za sebe a já ucítit, jak mi povoluje sevření nejdříve na krku a posléze i kolem těla.

„Mírím pistolí mezi očíčka tvý ženy. Brečí, jestli to chceš vědět. Takže teď se pomalu přesuneš, tělo vyhodíš dveřma a budeš řídit. Jestli si budu myslet, že děláš něco špatného, že se blbě pootočíš, že saháš do kapsy, tak udělám něco, čeho budeš hrozně dlouho litovat.“

Ani na chvíli jsem nepřemýšlel, že bych neposlechl. Jen jsem si promasíroval svaly na břiše a na krku a sáhl dozadu na hlavu, kde už mi několik dlouhých minut rachtali permoníci. Nahmátl jsem jehličí, tak jsem si domyslel, že mne předtím ta současná mrtvola přetáhla větví. Jak prosté. Převzal jsem od muže volant, chytl ho pravou rukou a pevně ho stiskl. Teď už jsem si připadal alespoň malinko pevnější v kramflících. Ovládám auto. To už něco je. Naklonil jsem se přes tuhnoucí záda v kožichu a stlačil páčku na dveřích. Dovnitř začal okamžitě proudit ledový vzduch. Sledoval jsem cestu a tělo pomalu vysunul ven. Nejdřív rozcuchanou hlavu bez kulichu, práskla sebou o madlo na dveřích a potom se sesula těsně nad vozovku. Zatlačil jsem do boku a hlavu následoval zbytek těla, pomalu se svezlo na zem, auto lehce nadskočilo, já zabouchl dveře a už se na to snažil nemyslet a věnovat se řízení.

„Další věc,“ zarostlá tvář se vyloupila pár milimetrů od mé čerstvě oholené, ale špinavé od uježděného sněhu, „za volantem budeš dělat jen to, co ti já řeknu a kdy ti to řeknu, jinak platí verze, kterou jsme před chvílí probrali.“ Buclatá tvář, příjemný úsměv, čistě zastřižený centimetrový trávnický plešatící hlavě a dvě modré panenky, z nichž na mne jedna znovu mrkla. „Žádný prudký zastavování, přidávání plynu nebo odbočování. Budeš se koukat pořád dopředu, jedinej povolenej pohyb hlavou je na křižovatkách. Obě ruce budeš mít pořád na volantu. Přehradit a hupky dupky ruku zpátky, rozumíme si?“

Přikývl jsem.

Vzadu se potom ozvalo trošku hekání, nějaké tlumené povzdychnutí a chvílemi to dokonce znělo, že se tam moje žena s tím chlapem pere. Jak jsem si všiml, zpětné zrcátko bylo přelepeno nějakou černou páskou a otočit jsem se neodvažoval. Ať už se tam děje cokoli, neubližuje jí. To by znělo jinak.

Zato vzápětí ublížil mně. Dostal jsem pistolí ránu do spánku, až jsem zanádal tak šťavnatě, že jsem se až sám divil, kde se to ve mně bere.

„Uhni.“ Vedle mne nad řadicí pákou se objevila nejdříve jedna noha, potom trup a nakonec se přehoupla i druhá a náš věznitel s žuchnutím dopadl na sedačku, na které jsem před chvílí seděl. Držel jsem si spánek a masíroval si ho. Zvládal jsem řízení jednou rukou dřív, zvládnou ho i teď.

Pistole se mi objevila u spánku znovu, ale tentokrát mu na to stačil pomalý pohyb. Hlaveň byla ještě po výstřelu teplá, spíše bych ocenil ledovou, která by příjemně chladila tepající kost.

„Obě ruce na volant.“

„Bolí to,“ odsekl jsem a očima na něj pohlédl. Žádné porušování pravidel.

„Nebud' citlivka. Obě ruce na volant, nebo máš ohozený i boční okýnko.“

Upřel jsem pohled před sebe a viděl krvavou šmouhu a kousky čehosi, co už pomalu steklo dolů na palubní desku. A přes ně nekonečnou cestu. Jak můžeme být daleko od domova? Sto padesát kilometrů? Ani jsem neměl tušení, kde se teď pohybujeme. Vypadalo to jako neudržovaná okreska, ale takovýhle silnic jsou tu stovky kilometrů. Znovu jsem pohlédl na krev a teď už se mi zdálo, že to začíná zapáchat. Ale to byl nesmysl, takhle brzy určitě ne. Ale krev přece smrdí, ne? Zvedl se mi trochu žaludek a raději jsem přivřel oči. A dal druhou ruku na volant, přesně podle instrukcí.

„Tak se mi to líbí. O tu svoji se neboj, jen jsem ji trošku svázal.“ Znovu jsem periferně zahlédl, jak se ušklíbl. „Trochu svázal! To je pěkně blbej výraz, co? Bud' svázal, nebo nesvázal. Divný.“

Raději jsem si nechával svoje myšlenky pro sebe.

„Chceš to vědět?“

„Co?“

„Proč jsem ho zabil.“

Nechtěl jsem to vědět ani náhodou. Myšlenkové pochody tohoto člověka jsem hodlal nechat někde sto kilometrů za námi.

„Jo, chci.“

„Myslel jsem si to.“

Konečně dal pistoli pryč od mojí hlavy a já se zhluboka nadechl.

„Pamatuju si na jeden páreček. Něco jako vy dva.“ Máchnul pistolí v ruce na mne a dozadu, kde se v bůhvíjaké pozici válela Alice. „Byli vám zatraceně podobný. Tipuju, že vám to už dávno neklape. Problémy doma, problémy v práci. Kupí se to, co? Jim se to kupilo taky. Zastavili jsme je s Jožinem před rokem a půl za Zlínem. Teda zastavili... oni zastavili nám. Myslíte si, že dneska lidi ještě skočí na trik s píchlou pneumatikou? Skočí. Úplně s přehledem. Oni totiž nečekají, že by se jim mohlo stát to, co viděli nedávno v nějakým filmu. Normálním lidem se to přece nestává. No ale jim se to stalo. A pár minut před půlnocí. Jejich chyba.“

Jožin se hned v autě sápal po tý brunetce. Měli volvo v kombíku, místa jak na hradě, skoro to vypadalo, že jí to chce udělat hned tam na místě. Proč ne, že jo? Já mu v tom nikdy nebránil. On udělal něco pro mě, já udělal něco pro něj. Nebo jsem mu dovolil něco udělat.

Chlap byl svázaný v kufru, naolejovanej roubík v puse, takže ani nemukl. Než jsem stihl nastartovat, už okolo mě proletěly kalhotky a pak už to byl fofr. Jen pořád ječela, než ho napadlo dát jí ruku přes pusu. Trvalo to tak deset minut. Já si mezi tím prohlídl autíčko, krásně jsem si ho ohmatl a ani mě nepřekvapilo, že se mi zalíbilo. A hodně. Odhadoval jsem ho tak na meloun a půl. Ale autům zas až tak moc nerozumím, tak to mohlo být i úplně jinak.

Takže když jsem zahlídl, že je hotovej a vytáhl svůj vojenskej nůž, upozornil jsem ho, ať s tím počká. Že by to tu bylo plný krve a já to auto chtěl čistý. Řekl jsem mu, že to uděláme za chvíli, až někde zastavíme. Pěkně ji vytáhneme ven a tam se děj vůle boží. Když to udělá teď a tady, zase se budeme muset auta zbavit, protože bude všude spousta krve. Její krve.

Jenže to dopadlo tak, že na mě zvysoka kašlal, bodl ji jednou do krku a třikrát do břicha a než jsem se probral, krev stříkala proudem nejen na sedačku, ale dokonce i na mě. Krk je pořádně ošidný místo, nemyslíš? A já jsem na to jen zíral, protože jsem nemohl uvěřit, že to fakt udělal a neposlechl mě. To se ještě nikdy nestalo.

Takže jsem ho nechal to tělo zabalit do deky a utřít nůž a pak jsem mu hezky jasně vysvětlil, že takhle jako ne. NE – E. Máme role rozvržený. Já přemýšlím a říkám, co budeme dělat a kdy to budeme dělat, a on dělá to, co já říkám. A za to dostane to, co chce, ať už je to cokoli. Role jsou napsány na tělo a taková byla dohoda.“

Díval se na mě nasupeně, jakoby čekal, že mu to odsouhlasím. Ale já směl koukat jen dopředu, takže si kámo trhni protézou a vykecej se. Nakonec mu výraz v obličeji povolil, ale pro změnu se mu nakrabilo čelo.

„Řekl jsem mu, že to udělá ještě jednou, jako to, že mě neposlechne, a já mu to vysvětlím po svém. Docela se tomu smál, i když nechápu proč. Myslím, že měl už dost příležitostí zjistit, že já nikdy nežertuju. Zajímalo by mě, co se ti teď odehrává v té novinářské palici. Jestli máš dost rozumu na to, abys –“

A právě v tu chvíli zazvonil telefon.

„Kdo to je?“

„Jak to mám vědět? Nejspíš tchyně. Máme se jí pravidelně ozývat.“ Poohlídl jsem se po kabelce. Ležela na zadní sedačce, částečně překrytá jednou nohou mé ženy. Ihned nato jsem očekával ránu za porušení pravidel, ale nic se nestalo. Asi změna plánu.

„Co chce?“

No páni! Pár sekund a jeden telefonát stačil k tomu, aby tenhle chlap totálně změnil chování. Nestačil jsem zírat. Neoholená brada mu cukala a oči, které byly celou dobu přivřené, byly rozevřené dokořán. Zvedl pistoli a zabořil mi ji těsně nad kořen nosu. Ted' už jsem se bál mnohem víc, než před chvílí, protože jsem cítil na nose citelný třas jeho ruky. Studený kov mi klouzal po kůži a nevydržel na jednom místě.

„Právě jsem to říkal,“ odpověděl jsem téměř okamžitě. „Chce po nás důkaz, že jsme v pořádku. Je starostlivá. A má špatný spánek. Jeli jsme k ní právě kvůli tomu.“ Rozhodl jsem se pro drobnou improvizaci. „To kvůli té čině venku. Když se jí každou hodinku neozveme, začne nás nejspíš hledat. Dělal vrchní sestru na zlínský chirurgii, má tam spoustu známých. I na policii.“

Pistole se mi zaryla ještě hlouběji. „To ti nesežeru!“

„No vážně.“ Zvýšil jsem trochu hlas, aniž bych si to pořádně uvědomil. Asi jsem se snažil překřičet ten strach v sobě. „Co já vím, co se jí teď odehrává v hlavě. Je to starší žena a bojí se. Moje žena je její jediná dcera.“

„To by neudělala.“ Ta slova mi chlap prakticky plivl do tváře.

„To nemůžu zaručit.“

„Stejně by nás nenašli.“

„Zná naše auto a ví, kudy jsme jeli. Ale možná by nás vážně nenašli. Ale...“

Pleskl mě do tváře, až se mu svezla pistole a musel ji vrátit na původní místo. „Co ale?“

Právě v tu chvíli telefon přestal vyzvánět.

„Můžu jí zavolat a uklidnit ji.“

Naklonil se přes sedačku a volnou rukou sebral kabelku. Vylovil z ní mobil a kouknul na displej. Byl jsem si prakticky jistý, že tam byl nepřijatý hovor od *MAMINKA*. Sedm tři sedm osm pět šest šest tři jedna. To číslo jsem znal ještě líp, než svoje vlastní, trávil jsem se svou tchyní po večerech při telefonování tolik času, že by mi mohl závidět i můj operátor. Hodiny utěšování, ujišťování, chlácholení a rozmlouvání. Měla vlastně jen dva lidi, kterým mohla volat. Moje žena byla v permanenci stejně často jako já. Zprvu jsem tyhle noční seance z duše nenáviděl, ale časem jsem si zvykl. A to hlavně pro to, že Jiřinka dokázala často

poradit i mně. Sice většinou kousavě a s humorem sobě vlastním, ale mnohdy účinně. Takže jsme si bezplatně (telefonní účty nepočítám) otevřeli soukromou poradnu a něco málo z toho vytěžili.

Po minutě ticha mi telefon hodil a pistoli odklonil z mojí hlavy a namířil ji dozadu.

„Teď půjdu k tvojí ženě a zasunu jí hlaveň do pusy. Můžeš být rád, že jen do pusy.“ Neohrabaně se vrátil na zadní sedačku. Já pomalu zastavil a vypnul motor. Doufám, že pochopil, že nehodlám v tomhle počasí řídit i telefonovat zároveň. Rozhlédl jsem se kolem sebe. V dálce svítila vesnička a přede mnou byla televizní věž.

Otočil jsem se, opřel o dveře a uviděl přes opěrku mou Alicí s nějakým hadrem v puse v objetí našeho věznitele. Jednou rukou ji držel pod ňadry na břicho a druhou svíral zbraň, jejíž hlaveň měla ona mezi rty. A já zahlédl, jak sotva znatelně zavrtěla hlavou. Snažil jsem se ji očima uklidnit, ale zkuste si něco takového v naší situaci. Oční kontakt, jindy tak účinný, na plné čáře zklamal a jí se po tváři začala koulet slza jak hrách, стекла tomu gaunerovi po zápěstí a zmizela neznámo kde.

Musel jsem se soustředit.

Co říct?

Co neříct?

Co naznačit?

Nechat mluvit a všechno odsouhlasit?

Vykašlal jsem se na splašený tok myšlenek a vytočil poslední číslo v seznamu nepřijatých hovorů. Vytočil jsem vlastní tchyni a převrátil si tak celý život vzhůru nohama.

„No JEŽÍÍÍÍÍŠI! To je dost.“

„Ahoj mami, promiň, že se neozýváme, snažíme se soustředit na cestu.“

„Byla jsem strachy bez sebe.“

To my taky, maminko, to my taky. „Vážně promiň.“ Trochu jsem si odkašlal. „Je tu hroznej marast na silnici, jedeme krokem.“

„Kde je Alice?“

Udělal jsem *přímo hled'*. Je vzadu na sedačce, a když blbě odpovím, Jiřko, tak jí náš nový kamarád udělá z mozku bramborovou kaši. A jestli jsi dneska v noci potřebovala společnost kvůli splínu, tak si nedokážu představit, jak to bude až do konce tvýho života.

„Je venku na záchodě. To víš, přepila se.“

„Hlavně ať nenastydne.“

„Dá si pozor.“

„Hm. Ale stejně jste se měli ozvat. Už je to hrozně dlouho.“

Jak dlouho jsem to byl v bezvědomí? Dva dny?

„Slibuju, že teď už to každou hodinku napravíme.“

Chlápek naproti mně se ušklíbl a moje žena zavrtěla hlavou o poznání víc. Mnohem víc, až jsem z toho dostával husí kůži. Jen žádný odpor, brouku.

„Už se vrátila?“

„Alice?“

„Jo.“

„Už ji vidím, pádí k autu.“ Usmál jsem se na svou uplakanou ženu, a i kdyby mě to mělo stát život, našpulil jsem rty do polibku a jeden vzdušný jí poslal. Zahlédl jsem její pistolí pokřivený úsměv. To mi za to stálo.

„To víš, to ten salát, byl ostřejší.“

„Jakej salát?“

„Ten, co si dávala v restauraci, jak jsme ti odtamtud volali.“

Následovalo desetisekundové hrobové ticho a pak má tchyně konečně promluvila. „Netuším, o čem mluvíš, Radime.“

Udělalo se mi špatně od žaludku.

„Volali jsme ti odtamtud. Říkali jsme, že budeme do dvou hodin u tebe.“

Opět chvilka ticha.

„Nevolali, Radime, slyšela jsem vás naposledy, když jste vyjížděli. Proto jsem se tak bála.

Pocit nevolnosti se pomalu přesouval nahoru a odtamtud do celého těla. Jak jsem byl zády ke dveřím, snažil jsem se nahmátnout kliku, ale ruka mi nechtěla sloužit, sahala pořád doprázdna.

„Mami?“

„Ano?“

„Mám pocit –“

Moje žena si vytáhla tou rukou, kterou měla mít svázanou, roubík z pusy a já naštěstí stihl vypnout telefon. Jinak by její matka slyšela větu:

„Jasně jsem ti naznačovala, že jí nemá volat. Teď ho musíme kvůli tvojí blbosti zabít.“

Vzala našemu únosci z ruky pistoli a mně v tu samou chvíli vklouzla do levé ruky páčka na dveřích, já zabral a díky tomu kulka odsvištěla někam do zasněžené noci a druhá hned za ní. Dopadl jsem zády na zmrzlou zem s takovým maglajzem v hlavě, že jsem se to ještě potom dva roky vzpomatoval. Rychle jsem po loktech couval od dveří, ale než jsem stihl stáhnout i nohy, dopadlo na mne plnou vahou tělo a zarvalo mne do vozovky. V tu chvíli mi přišlo, že ten chlap musí vážit minimálně tunu. Spojil nade mnou obě ruce do obrovitánské pěsti a ta se pak snesla na mou hlavu jako hamr a já i přes sních ucítil kousky asfaltu, jak se mi zarývají do temene.

„Vyřídím to s tebou.“ Pronesl to tak klidně, jako by vracel poslíčkovi drobné za pizzu. „Nepotřebuju žádnou pistoli.“ Znovu udeřil a já měl pocit, že mi zarazil jazyk až někam hluboko do krku. Další ránu jsem zkusil vykrýt, ale

no to snad ne, Alice, chce mě zabít moje Alice, prej jakej salát, jakej salát? komu jsi telefonovala ty děvko, když ne mámě? no samozřejmě jemu, komu jinýmu, jenom jemu a taky jsi mu vykdákala, kudy jedeme a asi jsi mu i vnukla nápad s tou objížd'kou, to bylo moc chytrý ale odneslo to moje předloktí. Okamžitě se rozpráhl znovu.

„Budou na tebe stačit tak čtyři rány,“ zafuněl a jedna z nich hned následovala, přímo mezi nos a pravé ucho. Děsivě to křuplo a já cítil, jak se mi uvnitř něco uvolňuje a po tváři mi začala téct krev. Další náprah a další rána, trošku jsem uhnul a schytala to jen kůže na tváři. Za jeho zády se objevila ona. Ta, s kterou jsem sdílel tolik let lože, a která mi dneska, nebo už nejspíš včera večer provedla jeden z nejkrásnějších orálních sexů v mém životě.

No není to k posrání?

Tmou zasvištěla ruka, já se na svoji exděvku pouсмál a potom mi křuplo někde v mozku a krev se mi vylila i z druhé nosní dírky. Jaký to božský mok je mi to dopřáván? Inu – každému to, co jeho jest. A to po právu. A není to víno příliš kyselé? Není, milý Bušku, není. To, jež vytéká z pravé nosní dírky, je po hříchu sladší a na hřejivé látky bohatší, než to, jež vytéká z levé nosní dírky. Nu – nastav číš, ať tvé hrdlo zří, čím naše vlast oplývá. Ženy, víno a hudba, toť naše dary. A hle – sklep mistr opět přichází!

To se ví, sklep mistr přišel, a já ucítil jeho kluby nejdříve na dásních a poté na levém spánku. Jediné, co mě hřálo, bylo to, že se ten ignorant spletl. Nestačily mu na mě čtyři rány. Už jich vyplácal minimálně osm a já tu pořád statečně ležel. Kdyby na mne aspoň tak nekoukala Alice. Bylo hrozně potupné sledovat, jak sleduje... co vlastně? Jak jejího manžela ubíjí k smrti její milenec. Alespoň jsem předpokládal, že je to milenec. Krucinál! Já věděl, že nikam nemám jezdit. Tahle cesta nemohla dopadnout dobře.

Ale...

Koho to tu máme?

Spásnou myšlenku. Urodila se v mém napadrt' rozbitém mozku. Dost jsem se divil, že jsem byl schopný ještě přemýšlet, ale tahle chvilka mi zachránila život. To budu říkat tak dlouho, jak dlouho ještě na tomhle světě budu.

Počkal jsem, než se ten imbecil znovu napřáhne, sáhl do kapsy a vytáhl poškozený kus poznávací značky. A ve chvíli, kdy se ke mně skláněl, jsem mu ji zaryl tak hluboko do krku, jak jsem jen mohl. Kdyby to šlo, klidně bych mu uřízl hlavu.

Možná jsem čekal nějaké melodramatické pískání a jeho nevěřící pohledy. Jenže nic z toho nepřišlo. Jednou vykřiknul, chytil se za krk a snažil se marně ucpat ránu a potom se svezl na zem vedle mě. Ve chvíli, kdy začal hýbat nohama tak, že to skoro vypadalo, že jede na kole, se Alice rozječela. Pochytil jsem slůvka svině a kripl, zbytek se mi spojil do jednoditého jekotu. Dopadla k němu na kolena a možná ho hodlala zachránit. Možná. Mně to bylo jedno. Nechtěl jsem tam být ani minutu.

Ještě na mě ležely mužovy nohy, tak jsem je setřásl, otočil se a postavil pomalu na své vlastní. Obličej jsem měl domláčený, ale zbytek těla byl v přijatelném stavu. Pod sebou jsem spatřil spoustu krve. Ta mi ještě bude určitě chybět, pomyslel jsem si.

Vydal jsem se na druhou stranu silnice. Nevím, kam jsem chtěl dojít. Možná k tomu vysílači, možná do té malé vesničky. Nechtěl jsem mít už nic společného s tou ženou, kterou jsem neznal, s mužem, jehož mi pomohla zabít mrtvá laň, nebo respektive kus značky v jejím těle, ani s tím autem. S ničím.

Kulka mě zasáhla, když jsem přecházel středovou čáru. Zaryla se mi pod koleno a já se svezl na silnici tak rychle, že jsem si málem zlomil ruce. Nevěřicně jsem se otočil zpátky a koukal na Alici, jak stojí u mrtvolky a v rukou má

pistoli, použila na mne pistoli, v životě bych tomu nevěřil, budeš mně přece milovat v nemoci i ve zdraví, ty jedna mrcho, v bohatství i v chudobě, ty děvko! milovat milovat milovat!!! víš, co to slovo znamená? znamená opak střelení, znamená opak zahýbání, znamená opak všeho, co se zrovna děje, přece do mě nemůžeš jen tak střílet, to je proti zdravému rozumu

má kouřící zbraň. Vykašlal jsem se na ten pohled, i na bolest, která mi ochromovala půlku těla, a postavil se s obtížemi na zdravou nohu.

„Kam to jdeš,“ slyšel jsem za sebou. „Kam si myslíš, že jdeš?!“

Kamkoli, pomyslel jsem si.

„Zabil jsi ho!“

„Bylo to kdo z koho!“ zařval jsem a vzápětí jsem toho litoval, protože se mi z úst vyhrnula krev. Už ani slovo. Místo toho jsem se otočil. Byl jsem metr od krajnice a sledoval jsem naše studené auto a stejně studené tělo vedle něj. Alice se ke mně přiblížila na pět metrů.

„Jsi hajzl. Nikdy jsi mi nepřál nic dobrého.“

„Asi proto se se mnou rozvádíš.“

„Ne, asi proto tě zastřelím. Nebudu na rozvod plýtvat peníze. Za to mi nestojíš.“

Pořád jsem to nechápal. Nic z toho. Dosedl jsem unaveně na krajnici a zaposlouchal se do zvuku rachotících motorů letadla někde nevyšoko nad námi. Možná poslední zvuky.

„Proč, Alice? Proč vlastně?“

Pokrčila rameny. „A proč ne?“

Zvuk letadla splynul v jedno se zvukem motoru dodávky rozvážející ranní pečivo a tělo mé milované ženy (exděvky) se rozbilo i s vyděšeným kukučem na její tváři o kapotu. Když auto brzdilo, ona se ještě projela o pár metrů dál po zledovatělé vozovce, jedna bota zůstala pod autem a pistole skončila někde na kraji lesa. Já jen seděl dál na silnici a koukal jsem před sebe. A přiznávám, pořád jsem to nechápal. Nic z toho, co se dnes stalo. Neviděl jsem reálný důvod.

Trošku jsem se probral až ve chvíli, kdy se mnou třásl řidič. Vypadal vyděšeně, nejspíš vyděšeněji, než jsem byl v tuhle chvíli já, a vůbec jsem se mu nedivil. Stáhl si beranici a ukázal mi rudou buclatou tvář čtyřicetiletého muže.

„Óóóóó,“ zaúpěl. Chvilku to vypadalo, že se zhroutí vedle mne. „Co se stalo? Ježíši kriste, co se stalo? Já nic neviděl, byla tma, vždyť to vidíte...“

„Zabil jste mi ženu,“ procedil jsem přes popraskané rty s hlavou dolů. Oči mi začaly napuchat a já se vůbec netěšil na ráno. Na žádné další ráno.

„Óóóóó,“ zopakoval a přidal zasakrování.

Narovnal jsem hlavu, jak nejvíc to šlo, a snažil jsem se pousmát. Moc to nešlo. „Děkuju.“